

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ Γ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗ

Αρχίζοντας, θέλω να δηλώσω ακόμη μια φορά πως καμία στιγμή από τη σύλληψή μου ως σήμερα δεν έχω αισθανθεί κατηγορούμενος. Και αφού δεν αισθάνομαι κατηγορούμενος δε μπορώ να νιώσω ούτε απολογούμενος.

Δεν αναγνωρίζω το σύστημα αξιών που συμπυκνώνονται στον νομικό κώδικα βάσει του οποίου δικάζει αυτό το δικαστήριο. Από τη στιγμή που αναφερόμαστε σε διαφορετικό – και μάλιστα αντιθετικό – αξιακό κώδικα θεωρώ εντελώς αναρμόδιο αυτό και κάθε δικαστήριο για να με κρίνει. Δεν του αναγνωρίζω σε καμία περίπτωση τη δικαιοδοσία να κρίνει την αντίσταση και την προσπάθεια ανατροπής της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων, καθώς και ανθρώπους που εμπνέονται και δεσμεύονται προσωπικά σε αυτήν. Να κρίνει ένα φαινόμενο τόσο απαραίτητο όπως η αναπνοή.

Αυτό που του αναγνωρίζω, όπως και σε κάθε δικαστήριο, είναι η με τη βία επιβαλλόμενη δυνατότητά του να στέλνει ανθρώπους στη φυλακή.

Να αποτελεί δηλαδή τον τιμωρητικό βραχίονα του κράτους.

Το δικαστικό σώμα οχυρωμένο πίσω από ένα σύνολο νόμων και διατάξεων αποτελεί τον ενδιάμεσο κρίκο στην κατασταλτική αλυσίδα. Μεσολαβεί μεταξύ της αστυνομικής έρευνας και του σωφρονιστικού εγκλεισμού, εξασφαλίζοντας στην όλη διαδικασία το κύρος της *ex cathedra* αυθεντίας που του είναι απαραίτητη για να εδραιώνεται ως ένας από τους βασικούς ρυθμιστές των κοινωνικών σχέσεων.

Είναι αυταπόδεικτο πως αφού η δικαιοσύνη αποτελεί θεμελιώδη πυλώνα του αστικού κράτους είναι άμεσα συνδεδεμένη, ταυτισμένη απόλυτα με την υπεράσπιση των συμφερόντων του. Αποτελώντας και οι λειτουργοί της – όπως αυτόρεσκα αυτοαποκαλούνται – μια κοινωνική ελίτ, συνδέονται όχι μόνο σε πολιτικό, κοινωνικό, αλλά πολλές φορές και σε προσωπικό επίπεδο με πρόσωπα που επιτελούν τις νομοθετικές και εκτελεστικές λειτουργίες του κράτους.

Ο κατασταλτικός ρόλος της δικαιοσύνης είναι ιστορικά καταδεδειγμένος και δεν έχει νόημα να αναφέρω πράγματα χλιογραμμένα και χλιοειπωμένα.

Μιλώντας όμως συγκεκριμένα για το σήμερα, για την τωρινή ιστορική στιγμή, για την ελληνική πραγματικότητα στη δεδομένη κρισιακή συγκυρία, παρατηρούμε ότι η δικαιοσύνη έχει πρωτεύοντα ρόλο στη γενικότερη πολιτικοκοινωνική αναδιάρθρωση.

Η δικαιοσύνη αυτή την στιγμή αποτελεί την αιχμή του δόρατος στην προσπάθεια που κάνει το καθεστώς να αποσοβήσει τους εσωτερικούς του τριγμούς και να σταθεροποιηθεί.

Έτσι βλέπουμε τη δημοκρατία να στρέφεται κατ' αρχήν επιθετικά στο εσωτερικό της, θυσιάζοντας πολλούς από αυτούς που υπήρξαν βασικά στελέχη της σε πολιτικό και οικονομικό επίπεδο τις τελευταίες δεκαετίες. Τα εγκλήματα της άρχουσας τάξης, που ονομαστικά εξωραϊζονται με τον όρο σκάνδαλα, δεν πύκνωσαν αριθμητικά την τελευταία τριετία, ούτε αυξήθηκε ξαφνικά η ικανότητα και η αποφασιστικότητα των δικαστικών. Απλά ο συρφετός των πολιτικών, επιχειρηματιών, δημοσιογράφων και μπράβων καταλαβαίνουν πολύ καλά πως την ώρα που το καράβι βουλιάζει δεν μπορούν να διασωθούν όλοι. Οπότε, ανάλογα με τους συσχετισμούς ισχύος κάποιοι από τους πρώην ισχυρούς, ακόμη και πρωτοκλασάτοι, όπως οι Τσοχατζόπουλος, Παπαγεωργόπουλος, Λαυρεντιάδης, Ψωμάδης κ.α. αποκαθλώνονται και προσφέρονται ως θύματα στη μιντιακή και δικαστική αρένα προκειμένου να εντυπωθεί η έκταση και το βάθος της συστημικής "κάθαρσης".

Ταυτόχρονα, η δημοκρατία μέσω της δικαιοσύνης στρέφεται ενάντια στο νόθο παιδί της, τα φασιστικά σκουπίδια, τα οποία πρόσκαιρα πίστεψαν ότι πατάνε γερά στα πόδια τους και προσπάθησαν να αυτονομηθούν, διεκδικώντας ζωτικό χώρο – κατά την προσφιλή τους έκφραση – από το πολιτικό/οικονομικό σύστημα που τους εξέθρεψε και τους υπέθαλπε τόσα χρόνια. Ούτε τα αστικά κόμματα, ούτε οι δικαστικοί και οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι, ούτε οι δημοσιογράφοι “ξύπνησαν” ξαφνικά και “ανακάλυψαν” τον φασιστικό κίνδυνο.

Όλοι αυτοί μαζί με τους “οργισμένους και αγανακτισμένους” ψηφοφόρους των φασιστών αντιλήφθηκαν, κάπως αργά είναι η αλήθεια, πως το κουτάβι μεγαλώνει και μπορεί να δαγκώσει και το αφεντικό αν δε σφίξει το λουρί.

Για σχεδόν 25 χρόνια που τα ΜΜΕ οργιάζαν για “αλλοδαπούς εγκληματίες” η για την “εθνική τιμή” με αφορμή αθλητικά γεγονότα στρώνοντας το έδαφος για κρατικά και παρακρατικά πογκρόμ ~~που οδήγησαν~~ για όλο το εξουσιαστικό συρφετό δεν υπήρχε κανένας φασιστικός κίνδυνος. Αυτός έγινε υπαρκτός όταν η φασιστική προπαγάνδα άρχισε να στερεί επιρροή από τους παραδοσιακούς μηχανισμούς εξουσίας πάνω στο κοινωνικό σώμα.

Παρόλα αυτά το καθεστώς αντιλαμβάνεται πως ο πραγματικός κίνδυνος γι’ αυτό δεν είναι ούτε κάποιοι ξοφλημένοι διαχειριστές του, ούτε τα φασιστικά μαντρόσκυλά του. Ξέρει πως ο κίνδυνος ανατροπής του προέρχεται από ανθρώπους που αντιλαμβάνονται τα αδιέξοδα που δημιουργεί η κρατική και καπιταλιστική θέσφιση, που αντιστέκονται στις αλλοτριωτικές σχέσεις που επιβάλλονται, που αρνούνται να αποδεχτούν τον εφησυχασμό και την παραίτηση, που αναλύουν, χτίζουν σχέσεις, συλλογικοποιούνται και επιμένουν να θέτουν το ζήτημα της αναρχικής επαναστατικής προοπτικής.

Σε αυτούς τους ανθρώπους τοποθετώ τον εαυτό μου.

Μετά από 3 δίκες στα ειδικά δικαστήρια της δημοκρατίας έχω αποκτήσει σαφέστατη εικόνα του ρόλου αυτών των δικαστηρίων. Να αποστειρώσουν και να απονεκρώσουν το πολιτικό – κοινωνικό πρόταγμα της αναρχίας. Να ερμηνεύσει κίνητρα, ιδέες και πράξεις που αποσκοπούν στην επαναστατική κοινωνική αλλαγή μέσα από το πρίσμα του ποινικού κώδικα.

Υπό αυτήν την έννοια κάθε παρόμοια δίκη είναι μια σκευωρία, όχι με την νομική έννοια του όρου, αλλά με την πολιτική. Κάθε προσπάθεια να αποσυνδεθούν επιμέρους πράξεις από το σκεπτικό με το οποίο γίνονται αποσκοπεί στην ποινικοποίηση τους, δηλαδή τη διαχείρισή τους από την ποινική καταστολή, αφαιρώντας τους το πλαίσιο στο οποίο ανήκουν.

Η αστική δημοκρατία από τη στιγμή που έθεσε, μεταξύ άλλων, σαν θεμελιώδη αρχή της την ελευθερία της έκφρασης δημιουργεί την αντίφαση του διαχωρισμού σκέψης και πράξης. Πατώντας πάνω σε αυτή την αρχή καταλήγει στον παράλογο ισχυρισμό πως δεν διώκει ιδέες αλλά πράξεις, σαν να είναι ποτέ δυνατό να υπάρξει σκέψη χωρίς πράξη ή το αντίθετο. Σαν να είναι ποτέ δυνατόν κάποιος να κυριευτεί από μια ιδέα και να μην προσπαθήσει όσο μπορεί για να την κάνει πράξη.

Έχοντας αυτό σαν βάση τελειώνουμε μια και καλή με τα φληναφήματα περί ελευθερίας της αστικής δημοκρατίας. Η ελευθερία μπορεί να υπάρξει μόνο εκεί όπου οι επιθυμίες, οι σκέψεις και οι πράξεις είναι αδιαχώριστες, συνεπώς σε κανένα εξουσιαστικό σύστημα.

Κάθε τέτοιο δικαστήριο αποτελεί στιγμή ενός πολέμου που μαίνεται άλλοτε με εξάρσεις και άλλοτε με υφέσεις. Αποτελεί προσπάθεια του καθεστώτος να αντιμετωπίσει πολιτικούς αντιπάλους του. Οπότε, το αντιλαμβάνομαι ως όργανο άσκησης πολιτικής και μόνο.

Όσο κι αν σας τρομάζει θεωρείτε αυτή τη δίκη πολιτική όσο κι εμείς. Όμως σας λείπει η ειλικρίνεια

τόσο σαν πρόσωπα όσο σαν σώμα για να το παραδεχτείτε.

Αυτή η δίκη, όπως και άλλες παρόμοιες έχει σαν κύρια κατηγορία την παραβίαση άρθρων του 187Α ή "τρομονόμου" όπως συνήθως αποκαλείται. Αυτός ο νόμος εφαρμόζεται αν οι πράξεις που προβλέπει "εφαρμόζονται με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μια χώρα ή έναν διεθνή οργανισμό και με σκοπό να εκφοβίσει σοβαρά έναν πληθυσμό ή να εξαναγκάσει παρανόμως δημόσια αρχή ή διεθνή οργανισμό να εκτελέσει οποιαδήποτε πράξη ή να απόσχει από αυτήν ή να βλάψει σοβαρά ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές και οικονομικές δομές μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού."

Δηλαδή το καθεστώς φρόντισε από μόνο του να δώσει πολιτική χροιά στο συγκεκριμένο νόμο. Πώς αλλιώς μπορεί να ερμηνευτεί η πίεση που μπορεί να ασκεί κάποιος σε μια χώρα, δημόσια αρχή ή διεθνή οργανισμό, δηλαδή κατ' εξοχήν όργανα άσκησης πολιτικής, αν όχι πολιτική πίεση; Τι είδους πράξη είναι η καταστροφή των θεμελιωδών δομών μιας χώρας αν όχι πολιτική πράξη; Είναι μάλιστα οι κατ' εξοχήν πολιτικές πράξεις καθώς αλλάζουν τόσο τους υλικούς όρους ύπαρξης όσο και τις σχέσεις που αναπτύσσονται μεταξύ των ανθρώπων.

Σαν αναρχικός επιθυμώ και προωθώ την καταστροφή όχι μόνο των θεμελιωδών αλλά όλων των δομών και όχι μόνο μιας χώρας αλλά παντού και την αντικατάστασή τους με ελεύθερες ενώσεις ανθρώπων που θα αποφασίζουν και θα διαχειρίζονται από κοινού την υλική, πνευματική και ηθική τους ανάπτυξη.

Μην κρύβεστε πίσω από το δάχτυλό σας. Τέτοιοι νόμοι όπως ο 187Α θωρακίζουν την αστική δημοκρατία, ως την πιο πετυχημένη πολιτική έκφραση του καπιταλισμού, απέναντι στους εχθρούς της προβλέπονται για αυτούς διαφοροποιημένες συνθήκες δικονομικής αντιμετώπισης. Οι ειδικές κληρώσεις δικαστών, οι ειδικές μεταγωγές, οι ειδικές δικαστικές αίθουσες μέσα στις φυλακές, το ειδικό νομοθετικό πλαίσιο και προσεχώς οι ειδικές συνθήκες κράτησης αποτελούν μια συνέχεια στην κατασταλτική αλυσίδα.

Ο Ν.187 αποτελεί αυτή την στιγμή το πασπαρτού της ποινικής καταστολής. Με την ψήφισή του έλυσε τα χέρια δικαστών και εισαγγελέων, καθώς όντας απόλυτα ασαφής διεύρυνε κατά πολύ την έννοια του μέλους μιας οργάνωσης, αυξάνοντας ταυτόχρονα τις ποινές για επιμέρους πράξεις. Επιτυγχάνεται δηλαδή η διεύρυνση του αριθμού των ανθρώπων που τίθενται σε δικαστική ομηρία και η επιμήκυνση του χρόνου αυτής της ομηρίας. Φυσικά αυτή η διαδικασία δεν είναι ανεξάρτητη από τις γενικότερες κοινωνικές εξελίξεις, αλλά θα επανέλθω σε αυτό αργότερα. Εδώ θα ήθελα να αναφερθώ λίγο παραπάνω στο ρόλο και τη στάση του συγκεκριμένου δικαστηρίου.

Στην αρχή της διαδικασίας κατατέθηκαν ενστάσεις από διάφορους κατηγορούμενους που αφορούσαν στην πολιτική φύση της δίκης και την απόδοση στις πράξεις που εκδικάζονται – αδικήματα/εγκλήματα για εσάς – του πολιτικού χαρακτήρα τους. Τέτοιες ενστάσεις έχουν σημασία για εμένα, όχι για την ανταλλαγή νομικών επιχειρημάτων μεταξύ έδρας και συνηγόρων, αλλά για τις αντιφάσεις που αναδύονται.

Η πρόταση του εισαγγελέα, η οποία τελικά υιοθετήθηκε από το δικαστήριο, ήταν πως οι πράξεις δε μπορούν να χαρακτηριστούν πολιτικές καθώς προσκρούουν σε μια αντικειμενική ερμηνεία του νόμου. Μας επισημαίνει δηλαδή πως ανεξάρτητα από την υποκειμενική τους θέληση οι δράστες δε μπορούσαν αντικειμενικά να επιφέρουν την καταστροφή των υποδομών μιας χώρας κλπ., κλπ. Μια ερμηνεία που έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τον ορισμό του 187Α ότι οι ίδιες πράξεις ήταν ικανές να πλήξουν τις υποδομές της χώρας και με βάση τον οποίο η ίδια έδρα θα μας καταδικάσει.

Άλλο παράδειγμα είναι το θέμα που δημιουργήθηκε με την – παντελώς αστήρικτη σε νομικό, αλλά πλήρως εξηγήσιμη σε πολιτικό επίπεδο – συνέχιση της προφυλάκισης του Κώστα Σακκά και του

Γεράσιμου Τσάκαλου από τους 30 στους 36 μήνες. Ενώ ήταν ένα αμιγώς νομικό πραξικόπημα, η ποντιοπυλατική στάση της έδρας που απέφευγε να πάρει θέση, έδειχνε την εργαλειακή άποψη που έχει για την εφαρμογή του ποινικού τους κώδικα.

Η πρόεδρος μάλιστα επισφράγισε αυτή τη θέση με την κυνική δήλωση "μα τι θέλετε να κάνουν κι οι δικαστές σε τέτοιες περιπτώσεις;" Χρειάστηκαν τελικά οι 38 μέρες απεργίας πείνας του συντρόφου Κώστα Σακκά για να επιτευχθεί το αυτονόητο. Μετά την υπό όρους αποφυλάκισή του αυτομάτως επιβραδύνθηκε και ο ρυθμός της δίκης, αποδεικνύοντας πως η προηγούμενη επιτάχυνση της διαδικασίας σκόπευε μόνο στην αποτροπή αποφυλακίσεων λόγω παρέλευσης του 30μήνου.

Το δικαστήριο μας πρόσφερε πολλά παραδείγματα της λανθάνουσας πολιτικής του σκοπιμότητας, αλλά υπάρχει ο κίνδυνος να πλατειάσω υπερβολικά αν αναφερθώ σε όλα. Θεωρώ πως από όλα τα προαναφερόμενα βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα πως το συγκεκριμένο δικαστήριο είναι όργανο άσκησης πολιτικής.

Το δεύτερο όργανο άσκησης πολιτικής της δημοκρατίας που εμφανίστηκε σε αυτήν εδώ τη δίκη είναι η αντιτρομοκρατική. Μια υπηρεσία που θεωρείται ως η ελίτ της αστυνομίας και η οποία ερευνά συγκεκριμένες πράξεις – ένοπλες επιθέσεις, ληστείες κ.α – που διαπράχθηκαν από άτομα με συγκεκριμένες πολιτικές αντιλήψεις. Σύμφωνα με το αστυνομοδικαστικό σκεπτικό αυτές οι πράξεις προβλέπονται από τον 187Α, είναι δηλαδή αδικήματα που διαπράχθηκαν με σκοπό να βλάψουν τις θεμελιώδεις πολιτικές, συνταγματικές, οικονομικές δομές κλπ., κλπ. (Στην κατάθεσή του ο αντιτρομοκρατικός Χρήστος Μαλέας ανέφερε πως στην υπηρεσία του λειτουργούσε "έμμηνα αναρχικών"). Από τη στιγμή που η αντιτρομοκρατική ερευνά ανθρώπους και πράξεις με συγκεκριμένη πολιτική τοποθέτηση και στόχευση, δε μπορεί παρά να έχει ρόλο ως όργανο άσκησης πολιτικής.

Ο επίσημος τίτλος της αντιτρομοκρατικής είναι Δ.Α.Ε.Ε.Β.Δ. - Διεύθυνση Αντιμετώπισης Ειδικών Εγκλημάτων Βίας. Πού πάει αυτό το "Ειδικών" στον τίτλο της και τι δείχνει, αν όχι την ιδιαιτερότητα των υπό διερεύνηση "αδικημάτων" σε σχέση με τα υπόλοιπα;

Ας ρίξουμε μια πιο προσεχτική ματιά στη συγκεκριμένη υπηρεσία. Θα δούμε ότι στελέχη της εμπλέκονται σε διάφορες παραβιάσεις του ποινικού κώδικα. Κατά καιρούς αντιτρομοκρατικοί έχουν κατηγορηθεί για προστασία σε νυχτερινά μαγαζιά, εκβιασμούς επιχειρηματιών που στηρίζονται σε υποκλοπές τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, άλλοι έχουν κατηγορηθεί για υποθέσεις αρχαιοκαπηλίας και χρυσοθηρίας. Το πιο τρανταχτό παράδειγμα είναι ο μπάτσος Μουρδουκούτσας, βασικός μάρτυρας σε άλλη υπόθεση της Σ.Π.Φ., που συνελήφθη μετά από ληστεία σε προποτζίδικο. Αν και δεν είναι καθόλου σπάνιο μπάτσοι οποιασδήποτε υπηρεσίας να εμπλέκονται σε προσφιλείς τους δραστηριότητες, είναι αρκετά πιο σπάνιο να διαπλέκονται σε πολιτικό επίπεδο με υποψήφιους ή εν ενεργεία βουλευτές, στελέχη υπουργείων και δημοσιογράφους, όπως ο πολύς Χαρδαλιάς, βασικός μάρτυρας κατηγορίας σε αυτήν και άλλες δίκες που βαπτίστηκαν υπόθεση Σ.Π.Φ.

Υπάρχει δηλαδή εντονότατη ώσμωση μεταξύ της Δ.Α.Ε.Ε.Β. και άλλων φορέων εξουσίας και μάλιστα σε ανώτερο θεσμικά επίπεδο. Και αυτό επειδή η Δ.Α.Ε.Ε.Β. είναι απαραίτητη για τη λειτουργία του αστικού κράτους, τόσο για την προστασία του από τον εσωτερικό εχθρό, όσο και για την σταθεροποίηση πόλων εξουσίας στο εσωτερικό του κρατικού μηχανισμού, έναντι άλλων συστημικών πόλων.

Η υπόθεση που εκδικάζεται αποτελεί συνέχεια μιας σειράς δικών που συνοπτικά βαπτίστηκαν "υπόθεση Σ.Π.Φ.". Οι αστυνομοδικαστικές αρχές ενοποίησαν άσχετες μεταξύ τους υποθέσεις και εμφάνισαν τους εμπλεκόμενους αναρχικούς να λειτουργούν κάτω από κοινό σχεδιασμό.

Ταυτόχρονα με την ενοποίηση έγινε και χρονική κατάτμηση των υποθέσεων.

Το ελληνικό κράτος δεν πρωτοπορεί σε τέτοιους κατασταλτικούς σχεδιασμούς. Το 1995 ο ιταλός εισαγγελέας Marini ενοποίησε μια σειρά υποθέσεων σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους και τις απέδωσε σε μια υποτιθέμενη αναρχική οργάνωση με την ονομασία O.R.A.I. Τότε περίπου 60 αναρχικοί κατηγορήθηκαν και φυλακίστηκαν λόγω της “εμπλοκής” τους σε μια ανύπαρκτη οργάνωση.

Οι ελληνικές αρχές όχι μόνο ακολουθούν, αλλά εξελίσσουν τη διεθνή κατασταλτική εμπειρία. Οι ειδικοί ανακριτές – εφέτες Μπαλντάς, Μόκκας και Νικόπουλος και οι εισαγγελείς Δημητρίου, Μακρόπουλος και Δράκος αποδείχτηκαν πιο έξυπνοι και διορατικοί από τον συνάδελφό τους Marini. Η πρωτοπορία των ελληνικών αρχών βρίσκεται στο ότι χρησιμοποίησαν μια υπαρκτή οργάνωση. Το όνομα της Σ.Π.Φ. χρησιμοποιήθηκε σαν ομπρέλα για να χωρέσουν από κάτω διάφορες ανεξάρτητες υποθέσεις αναρχικών που κατηγορούνται για επιθέσεις, ληστείες και κατοχές οπλισμού και εκρηκτικών. Ταυτόχρονα με την ενοποίηση έγινε και η κατάτμηση των υποθέσεων χρονικά. Σκοπός αυτών των αστυνομοδικαστικών αλχημειών είναι πρωτίστως η επιβολή μεγαλύτερων ποινών στους κατηγορούμενους και σε ένα υποδόριο επίπεδο η διασπορά σύγχυσης και φόβου στους επαναστατικούς κύκλους.

Σε αυτό το σημείο έχει σημασία να δούμε πώς στήθηκε το κατηγορητήριο που ενέταξε εμένα και τους συντρόφους μου Μητρούσια, Σακκά και Αντωνίου στη Σ.Π.Φ. Μετά τη σύλληψή μας οι αρχές μας απέδωσαν κατηγορίες για ένταξη και συμμετοχή σε “άγνωστη (!!)" τρομοκρατική οργάνωση”, η οποία δεν είχε κάποια συγκεκριμένη επίθεση στο ενεργητικό της. Θεωρούσαν τότε οι αρχές πως με τα στοιχεία που θα ανακάλυπταν μετά τη σύλληψή μας θα προέκυπταν επαρκείς κατηγορίες για την μακρόχρονη φυλάκισή μας. 3 μήνες μετά τη σύλληψή μας κι ενώ τίποτα νέο δεν είχε προκύψει, οι εντολοδόχοι της αντιτρομοκρατικής, το καρεδάκι Μπαλντάς – Μόκκας και Δημητρίου – Μακρόπουλος μας ανακοίνωσαν ότι κατηγορούμαστε – για δεύτερη φορά ο Αλέξανδρος κι εγώ – για ένταξη στη Σ.Π.Φ. Σχεδόν ταυτόχρονα μας απαγγέλλουν κατηγορίες και για την υπόθεση των δεμάτων. Ένα χρόνο μετά, και πάλι χωρίς τίποτα νέο να έχει προκύψει, για 160 προγενέστερες εμπρηστικές και εκρηκτικές επιθέσεις την ευθύνη των οποίων έχει αναλάβει η Σ.Π.Φ. Όλες αυτές οι προφυλακίσεις είχαν καθαρά εργαλειακό χαρακτήρα, η ένταξή μας στη Σ.Π.Φ. να επιτύχει τη μακρόχρονη φυλάκισή μας, και η υπόθεση των 160 επιθέσεων να αποτρέψει την αποφυλάκιση του Κώστα λόγω παρέλευσης 18μήνου.

Επειδή η μόνιμη επωδός των δικαστικών ανδρείκελων όταν δικάζουν επαναστάτες είναι πως “εμείς εξετάζουμε αξιόποινες πράξεις και όχι ιδέες” ας ρίξουμε μια ματιά στα γεγονότα, χρησιμοποιώντας σαν οδηγό την κατάθεση του τότε υπεύθυνου τμηματάρχη της αντιτρομοκρατικής Χαρδαλιά Ελευθερίου και του υφισταμένου του Μπαγατέλα Παναγιώτη. Και οι δύο έδωσαν έμφαση στο πόσο αυξημένα ήταν τα μέτρα αντιπαρακολούθησης που παίρναμε και τι επιχειρησιακή ετοιμότητα δείχναμε στις κινήσεις μας. Όσο κι αν ισχύει αυτό, καθώς τόσο εγώ όσο και ο Αλέξανδρος ήμασταν καταζητούμενοι, δεν ήμασταν σε καμία περίπτωση δομημένη ομάδα. Η στιγμή της σύλληψής μας και μόνο αρκεί για να καταρρίψει αυτό τον ισχυρισμό. Ο Κώστας και ο Αλέξανδρος συνελήφθησαν έξω από την αποθήκη της Νέας Σμύρνης κι εγώ την ίδια στιγμή σε κουρείο στον Πειραιά. Οι υπόλοιποι 3 αναρχικοί σύντροφοι προσήχθησαν από καθημερινές τους ασχολίες, ο Μιχαήλ και η Αντωνίου από τα ~~καταστήματα~~ σπίτια τους και ο Χρήστος Πολίτης από μαγαζί.

Καθ' όλη τη διάρκεια της παρακολούθησής μας (20 ημέρες κατά την Δ.Α.Ε.Ε.Β.) δεν διαπίστωσαν καμία επαφή μας με μέλη της Σ.Π.Φ. παρόλο που πριν λίγες μέρες υπήρχε σύλληψη δύο μελών της και θα έπρεπε οι επαφές και οι επικοινωνίες να έχουν πυκνώσει μεταξύ των μελών.

Όλο αυτό το διάστημα δεν διαπιστώθηκε κάποια έκνομη ενέργεια. Οι παρακολουθήσεις της αντιτρομοκρατικής αναφέρονται μόνο σε συναντήσεις μεταξύ μας – του Κώστα, του Αλέξανδρου κι

εμένα – καθώς και με άλλα άσχετα άτομα.

Όσον με αφορά, μάλιστα, οι καταθέσεις μιλάνε για επίσκεψή μου στο Αγρίνιο, επιστροφή στην Αθήνα μετά από 3 μέρες, μια αγορά φτυαριού και τέλος.

Δεν υπάρχει όχι στοιχείο, αλλά ούτε καν ένδειξη, ότι εμπλεκόμαστε καθ' οποιονδήποτε τρόπο με μέλη ή ενέργειες της Σ.Π.Φ. Δεν υπάρχει όχι στοιχείο, αλλά ούτε καν ένδειξη ότι ήμασταν μέλη “άγνωστης τρομοκρατικής οργάνωσης” που έχει προβεί σε “άγνωστες ενέργειες”.

Η όλη υπόθεση στήθηκε από την εμμονή της αντιτρομοκρατικής να μας παρουσιάσει ως μια δομημένη ομάδα. Όποιος θυμάται το μιντιακό κλίμα των ημερών της σύλληψής μας, σίγουρα δε θα έχει ξεχάσει ότι κατονομαζόμασταν ως μέλη όλων των τότε γνωστών οργανώσεων. Ένα χρόνο μετά ο τότε υπουργός δημόσιας τάξης Παπουτσής κατήγγειλε πως είχε παραπλανηθεί από την αντιτρομοκρατική και έδωσε το πράσινο φως για τις συλλήψεις μας, ενόψει και της σημαδιακής βής Δεκέμβρη που πλησίαζε.

Η μόνη επιτυχία της αντιτρομοκρατικής όσον αφορά την επιχείρηση της 4/12/10 ήταν ότι συνέλαβε δύο καταζητούμενους αναρχικούς, τον Αλέξανδρο κι εμένα, καθώς και τους φίλους και συντρόφους Κώστα και Στέλλα που με διαφορετικό τρόπο ο καθένας στάθηκαν αλληλέγγυοι στη φυγοδικία μας.

Παρ' όλο που η αντιτρομοκρατική γνώριζε από την αρχή πως οι μόνοι που σχετιζόμασταν με τα ευρήματα ήμασταν ο Κώστας, ο Αλέξανδρος κι εγώ, δε δίστασαν τόσο οι μπάτσοι, όσο και τα υποχείριά τους, Μπαλάς – Μόκκας και Δημητρίου – Μακρόπουλος να στοχοποιήσουν και άλλους αναρχικούς, ακόμα και ανθρώπους που δε γνωρίζομασταν, όπως στην περίπτωση του Χρήστου Πολίτη.

Αποκορύφωμα όλης αυτής της μεθόδευσης ήταν η απόδοση κατηγοριών σε 3 μέλη της Σ.Π.Φ. ως διευθυντικά στελέχη και σε ότι αφορά την υπόθεσή μας. Πέρα από το γεγονός πως χωρίς επαφή δεν μπορούν να μεταφερθούν εντολές, όλοι όσοι συλληφθήκαμε στις 4/12/10 δηλώσαμε αναρχικοί. Αυτό σημαίνει πως δεν μεσολαβεί ιεραρχία στις μεταξύ μας σχέσεις, απορρίπτουμε στην πράξη κάθε εξουσιαστικό τρόπο λειτουργίας. Δεν αποδεχόμαστε κανέναν ως αρχηγό, όπως δε δεχόμαστε κανέναν ως εντολοδόχο.

Αυτή η κατηγορία έχει εμφανιστεί σε όλες τις παρόμοιες δίκες. Όσοι συντάσσουν και εξετάζουν αυτά τα κατηγορητήρια – αξιωματικοί της αντιτρομοκρατικής, ειδικοί ανακριτές και εισαγγελείς, ειδικά δικαστήρια – προβάλλουν το κυρίαρχο μοντέλο οργάνωσης και λειτουργίας σε αναρχικές υποδομές, σε μια περαιτέρω προσπάθεια αφαίρεσης της πολιτικής ταυτότητας των κατηγορούμενων, ξέχωρα από την πιο επιβαρυνμένη νομικά επιμέτρηση ποινών. Επειδή οι σχέσεις που χτίζουμε στο τώρα αντανακλούν και τις σχέσεις του αύριο, επιμένουμε σαν αναρχικοί να λειτουργούμε με τρόπο οριζόντιο και αντιεραρχικό. Τελεία και παύλα.

Προκειμένου να καταστήσουν πιο αληθοφανή τα μυθεύματα τους, η αντιτρομοκρατική και τα δικαστικά υποχείριά της, άνθρωποι συνελήφθησαν, κακοποιήθηκαν, φωτογραφήθηκαν, φυλακίστηκαν και κατηγορήθηκαν. Εδώ ακριβώς βρίσκεται και η ειδοποιός ηθική διαφορά μεταξύ ημών και υμών. Όταν οι κρατικοί μηχανισμοί στοχοποιούν κάποιον επαναστάτη, στοχοποιούν ταυτόχρονα και το ευρύτερο φιλικό και προσωπικό περιβάλλον του. Αντίθετα, όταν κάποιο στέλεχος του κρατικού μηχανισμού στοχοποιείται από τους επαναστάτες η στοχοποίηση επικεντρώνεται σε αυτόν αποκλειστικά.

Στην υπόθεση των συλλήψεων της 4/12/10 οι αστυνομοδικαστικές αρχές επιχείρησαν για πρώτη φορά να εφαρμόσουν διάφορα τρικ για να ξεπεράσουν την έλλειψη ουσιαστικών επιβαρυντικών στοιχείων.

Αναφέρθηκα και παραπάνω στις κατηγορίες για συμμετοχή σε “άγνωστη τρομοκρατική οργάνωση”. Αυτή την κατηγορία την χρησιμοποίησαν η αντιτρομοκρατική και οι ειδικοί ανακριτές – εφέτες για 3 μήνες και τελικά την αντικατέστησαν με “συμμετοχή στη Σ.Π.Φ.”, θεωρώντας πως έτσι θα πετύχουν τις πολυπόθητες μακροχρόνιες ποινές, αφού η “άγνωστη τρομοκρατική οργάνωση” δεν πήγε πολύ μακριά σαν έμπνευση.

Η ίδια κατηγορία επαναλήφθηκε ένα μήνα μετά τις συλλήψεις μας, με τη σύλληψη 4 καταζητούμενων αναρχικών από τη Θεσσαλονίκη. Εκείνη η υπόθεση έφτασε μέχρι τη δίκη με αυτήν την κατηγορία, δείχνοντας το δρόμο που είναι αποφασισμένη να χρησιμοποιεί η καταστολή για να προσπερνά την ανυπαρξία αποδεικτικού υλικού. Η σκόπιμη ασάφεια των Ν. 187 και 187Α είναι η εγγύηση πως το νομικό καθεστώς εξαίρεσης θα διευρυνθεί και θα μονιμοποιείται όλο και περισσότερο αν δε μπαίνουν πολιτικοί φραγμοί από τους κατηγορούμενους και τους πολιτικούς χώρους που αντιλαμβάνονται αυτήν την ανάγκη.

Στην υπόθεσή μας, άνθρωποι κυριολεκτικά δημιουργήθηκαν και τοποθετήθηκαν σε διάφορα σημεία χωρικά και χρονικά. Ένας άγνωστος άνδρας “ξανθός, αξύριστος, περίπου 30 χρονών” σύμφωνα με καταθέσεις των Χαρδαλιά – Μπαγατέλα, ήταν αυτός που μου πρόσφερε αντιπαρακολούθηση κατά την αποβίβασή μου από λεωφορείο στο ΚΤΕΛ Αγρινίου. Κατά περίεργη σύμπτωση ο ίδιος άνθρωπος εμφανίζεται να συναντιέται με τον Χρήστο Πολίτη και τον Κώστα Σακκά σε διαφορετικούς τόπους και χρόνους. Αυτός ο άγνωστος, μέχρι τότε, άνθρωπος – πάλι σύμφωνα με τις καταθέσεις των μπάτσων – δηλαδή, συνδέει 3 διαφορετικούς ανθρώπους (Χρήστο Πολίτη, Κώστα Σακκά κι εμένα) που δεν έχουν κάποια άλλη επαφή. Αυτός ο άνθρωπος αναγνωρίστηκε μετά από σχεδόν 2 χρόνια και μετά από ανώνυμο τηλεφώνημα, και πάλι σύμφωνα με τον Χαρδαλιά, ως Τάσος Θεοφίλου. Κατηγορήθηκε για ληστεία μετά φόνου στην Πάρο, φωτογραφήθηκε ως δολοφόνος και υπέστη όλη τη μεταχείριση που επιφυλάσσεται σε όσους στοχοποιεί το αστυνομοδικαστικό σύμπλεγμα. Για την ιστορία αναφέρω πως με τον Θεοφίλου γνωρίστηκα στη φυλακή και μέχρι τότε δεν τον είχα ξαναδεί.

Τι θέλει να μας πει εδώ η αντιτρομοκρατική; Ότι για κάποιες μέρες παρακολουθεί κάποιον, βλέπει τις συναντήσεις του με άλλους, συλλαμβάνει κάποια στιγμή τους υπόλοιπους χωρίς αυτόν που τους συνδέει, και μετά από δύο χρόνια αυτόν τον συλλαμβάνει για άλλη υπόθεση και τον κατηγορεί και για την πρώτη.

Αυτή η αλληλουχία γεγονότων καταδεικνύει ακριβώς το σκεπτικό με το οποίο οι αστυνομοδικαστικές αρχές “λύνουν” τις υποθέσεις όταν απουσιάζουν τα στοιχεία.

Ας μην ξεχνάμε πως, πάλι σύμφωνα με τον Χαρδαλιά, ο Κώστας συναντήθηκε στη Ναύπακτο με “άγνωστο αξύριστο άνδρα 30 περίπου χρονών” και στο Αγρίνιο με “γυναίκα 1.55 μ. που κουβαλούσε σάκο”. Όπως και με τον Θεοφίλου, μιλάμε για περιγραφές που ταιριάζουν σε χιλιάδες ανθρώπους και όταν η (αστυνομική) περίσταση το απαιτήσει μπορεί κάποιος που ταιριάζει στην περιγραφή να κατηγορηθεί ξανά για την υπόθεση αυτή.

Σε αυτό το σημείο έχει σημασία να επισημάνω τα ψέμματα που είπαν στις καταθέσεις τους οι Χαρδαλιάς – Μπαγατέλας όσον αφορά την παρακολούθησή μου. Σύμφωνα με τις καταθέσεις τους, λοιπόν, με είδαν πρώτη φορά στις 30/11/10 στο ΚΤΕΛ Αγρινίου να κατεβαίνω από λεωφορείο μαζί με άτομο – που μετά από δύο χρόνια αναγνωρίστηκε ως Θεοφίλου – που μου πρόσφερε αντιπαρακολούθηση.

Ας δεχτώ τον ισχυρισμό ότι όντως υπήρχε κάποιος μαζί μου στο ΚΤΕΛ.

- Ερώτημα πρώτο: Από τη στιγμή που οι μπάτσοι που βρίσκονταν εκεί δε με είδαν να έχω

- κάποια επικοινωνία (λεκτική, τηλεφωνική ή με νοήματα) πώς συμπεραίνουν ότι ήμασταν μαζί;
Με ποια λογική ένας αστυνομικός βλέπει δύο άγνωστους, έναν που τον έχει δει να συναντιέται με άλλους “ύποπτους” κατά την αστυνομική ορολογία, κι έναν που δεν τον έχει ξαναδεί κι αντί να ακολουθήσει τον πρώτο ακολουθεί τον δεύτερο; Για αυτά τα δύο ερωτήματα η απάντηση του Μπαγατέλα ήταν το “αστυνομικό κριτήριο”.
- Ερώτημα δεύτερο: Ο Χαρδαλιάς αναφέρει πως την ώρα που έπαιρνα τις αποσκευές μου από το λεωφορείο ο άγνωστος άνδρας στεκόταν δίπλα μου κι επόπτευε το χώρο. Ο Μπαγατέλας – που ήταν αυτόπτης σύμφωνα με την κατάθεσή του – λέει πως ο άγνωστος απομακρύνθηκε 10-15 μ. μια απόσταση καθόλου μικρή για επιχειρησιακή παρακολούθηση σε ένα μικρό, επαρχιακό ΚΤΕΛ. Αν σε κάτι τόσο απλό οι δύο μπάτσοι διαφωνούν είναι γιατί απλά κανένας άλλος δεν υπήρχε εκεί μαζί μου.
- Ερώτημα τρίτο: Πώς μπορεί κάποιος να προσφέρει αντιπαρακολούθηση σε άλλον όταν ταξιδεύει με το ίδιο μέσο; Τι παραπάνω μπορεί να δει και να προειδοποιήσει; Τίποτα απολύτως.
- Ερώτημα τέταρτο: Ο σταθμός του ΚΤΕΛ Αग्रινίου είναι γεμάτος από κάμερες παρακολούθησης. Ενώ προσκομίστηκαν εικόνες από κάμερες παρακολούθησης σε άλλα σημεία, πχ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, PRAKTIKER, η αντιτρομοκρατική δεν επέδειξε τον ίδιο ζήλο για εικόνες από το ΚΤΕΛ που θα τους βοηθούσαν μάλιστα να αναγνωρίσουν έναν άγνωστο. Γιατί άραγε;

Οι παραπάνω ερωτήσεις – τοποθετήσεις είναι ρητορικές και επιδέχονται μόνο μιας απάντησης. Οι μπάτσοι ψεύδονται όταν αναφέρουν πως υπήρχε κάποιος άλλος μαζί μου στο σταθμό.

Το ίδιο ψεύδονται και όταν ανέφεραν πως ο Χρήστος Πολίτης που έτυχε να περάσει κάποια στιγμή 3 δρόμους πάνω από την Πραξιτέλους πρόσφερε αντιπαρακολούθηση στον Αλέξανδρο.

Φαίνεται ξεκάθαρα από τα παραπάνω πως η αντιτρομοκρατική δημιουργεί εντυπώσεις που επικυρώνουν αργότερα οι ειδικοί ανακριτές για να διευρύνει τους κατασταλτικούς κύκλους.

Ένα άλλο ερώτημα που προκύπτει έχει να κάνει με την εξακρίβωση της ταυτότητάς μου. Οι Χαρδαλιάς – Μπαγατέλας αναφέρουν πως μέχρι τη στιγμή που με οδήγησαν στη ΓΑΔΑ εγώ δεν απάντησα στις ερωτήσεις τους για το όνομά μου και δεν έδωσα αποτυπώματα. Τότε πώς οι Παπαθανασάκης – Χαρδαλιάς από το πρώτο λεπτό με φώναζαν με το όνομά μου; Πώς σε λιγότερες από 4 ώρες από τη σύλληψή μου έγινε έρευνα στο πατρικό μου;

Το όνομά μου τους ήταν ήδη γνωστό, ήξεραν ποιόν έχουν συλλάβει και το είχαν διαπιστώσει με τον εξής τρόπο: Την 1/12/10 ενώ περπατούσα σε ημικεντρικό δρόμο της πόλης του Αग्रινίου επεσήμανα ένα αυτοκίνητο σταματημένο στη μέση του δρόμου. Όταν πλησίασα ο συνοδηγός βγήκε και με παρακάλεσε να το σπρώξουμε ενώ ο οδηγός έμεινε μέσα. Αφελώς δέχτηκα κι έτσι έμειναν στο αυτοκίνητο τα αποτυπώματα που οδήγησαν στην ταυτοποίησή μου. Αυτό επισημαίνεται και προς γνώση άλλων συντρόφων που μπορεί να βρεθούν σε κάποια παρόμοια κατάσταση.

Η δημιουργία ψευδών εντυπώσεων προκειμένου να προωθηθεί το κατασταλτικό σχέδιο δεν αφορά μόνο την παρουσία ανθρώπων σε χώρους και χρόνους και επαφές με άλλους που ποτέ δεν υπήρξαν, αλλά προχωρά ένα βήμα παρακάτω. Η αστυνομική καταστολή παντρεύεται την επιστημονική γνώση για να δημιουργήσει την επιστημονική καταστολή.

Η χρήση του DNA ως αποδεικτικού υλικού είναι η λυδία λίθος της επιστημονικής καταστολής στην

περίοδο που διανύουμε. Η αστυνομική έρευνα την παρουσιάζει ως την απόλυτη μέθοδο εξακρίβωσης ποινικών αδικημάτων και συνήθως η δικαστική αρχή είναι πρόθυμη να αποδεχτεί την αστυνομική πρόταση. Με τη χρήση μιας καθαρά επιστημονικής μεθόδου, η αστυνομική έρευνα ενδύεται το μανδύα της αντικειμενικότητας και διεκδικεί το αλάνθαστο των πορισμάτων της.

Αναλύθηκε σε προηγούμενο στάδιο της διαδικασίας από εμπειρογνώμονα μάρτυρα πως το DNA δε μπορεί με κανέναν επιστημονικά αποδεκτό τρόπο να αποτελεί τεκμήριο επαφής κάποιου με αντικείμενα ή να αποδεικνύει την παρουσία του σε χώρους. Όπως εύκολα συμπεραίνει ο καθένας, το βιολογικό υλικό κάποιου μεταφέρεται σε και από οποιονδήποτε έρθει σε επαφή μαζί του. Επίσης, μάρτυρες μπάτσοι της Δ.Α.Ε.Ε.Β. που κατέθεσαν – μεταξύ αυτών κι ο Μπαγατέλας – ανέφεραν την προχειρότητα με την οποία έγιναν οι πρώτες έρευνες στα αντικείμενα και τα οικήματά μας, κάτι που καλύφθηκε με τις αναφορές των εγκληματολογικών εργαστηρίων περί “δικαιολογημένα θίξαντων”. Όλα αυτά φυσικά είναι γνωστά τόσο στους αστυνομικούς της Δ.Α.Ε.Ε.Β. και των βιο – εγκληματολογικών εργαστηρίων, όσο και στους ειδικούς ανακριτές – εφέτες.

Η αποδοχή του DNA ως αποδεικτικού υλικού απλά νομιμοποιεί με έναν “αντικειμενικό – μη αμφισβητήσιμο” τρόπο το κατασκεύασμα των εφαιπτόμενων κύκλων γνωριμιών με σκοπό την εδραίωση των αστυνομοδικαστικών σεναρίων.

Συγκεκριμένα στην υπόθεσή μας το DNA χρησιμοποιήθηκε για να δημιουργηθεί μια ψευδής εικόνα. Η ανεύρεση ενός αταυτοποίητου, μέχρι στιγμής, τύπου DNA με την ονομασία X 15 που ανεβρέθηκε – κατά την αστυνομία – τόσο σε δικό μας χώρο, όσο και σε σπίτι αναρχικού που κατηγορήθηκε για την υπόθεση του Ε.Α. χρησιμοποιείται σαν επιβεβαίωση της αστυνομικής θεωρίας των “συγκοινωνούντων δοχείων”, της θεωρίας δηλαδή που προτάσσει πως όσοι κατηγορούνται για συμμετοχή σε ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις έχουν αναγκαστικά και προσωπικές επαφές μεταξύ τους.

Η ύπαρξη δεκάδων αγνώστων τύπου DNA που έχουν σχετιστεί με τις υποθέσεις που βαπτίστηκαν Σ.Π.Φ. περιμένουν την εξακρίβωσή τους κατ' αντιστοιχία με τα άγνωστα στην ανάκριση άτομα που ανέφερα παραπάνω. Σε μια άλλη σύλληψη κάποιου από αυτούς τους ανθρώπους για άλλο λόγο θα προστεθεί και η κατηγορία για συμμετοχή στη Σ.Π.Φ. με βάση το εύρημα του DNA.

Στην πραγματικότητα η διεύρυνση της χρήσης αυτής της μεθόδου, διευρύνει ανάλογα τον κοινωνικό έλεγχο. Η βίαιη λήψη του DNA από τους αναρχικούς που συλλαμβάνονται για διάφορες υποθέσεις, η εκβιαστική λήψη από δεκάδες κατοίκους χωριών της Χαλκιδικής, η αρπαγή προσωπικών αντικειμένων για απόσπαση βιολογικού υλικού από τα σπίτια αναρχικών στις εισβολές του τελευταίου διμήνου, χωρίς να μιλήσω για εκατοντάδες άλλες ποινικές υποθέσεις, δείχνουν την πρόθεση της κυριαρχίας να φτιάξει βάσεις βιοδεδομένων, δίνοντας προτεραιότητα στους αναρχικούς ως το πιο ριζοσπαστικό, και άρα επικίνδυνο για αυτήν, κοινωνικό κομμάτι.

Η ανάδειξη των μεθοδεύσεων του εχθρού έχει σημασία όταν γίνεται κεκτημένη εμπειρία του επαναστατικού κινήματος. Μόνο σε όσες υποθέσεις βαπτίστηκαν Σ.Π.Φ. υπάρχουν δεκάδες άνθρωποι που παρακολουθήθηκαν, συνελήφθησαν, κάποιοι φωτογραφήθηκαν και φυλακίστηκαν για να απαλλαχτούν εν τέλει από τις κατηγορίες.

Μια αφελής προσέγγιση θα παρουσίαζε τους αντιτρομοκρατικάριους, τους ειδικούς ανακριτές – εφέτες και τους εισαγγελείς ως γκαφατζήδες, Κλουζώ ή άχρηστους. Εγώ θεωρώ ότι αυτά τα υποτιθέμενα λάθη είναι μέρος του σχεδίου διεύρυνσης της καταστολής. Όταν γίνεται προσπάθεια να αποδοθεί ποινική χροιά σε σχέσεις ανθρώπων που απλά ανήκουν στον ίδιο πολιτικό επαναστατικό χώρο κανένα λάθος δεν υπάρχει, αντίθετα το κατασταλτικό σχέδιο εξελίσσεται και βελτιώνεται. Απέναντι σ' αυτό η εσωτερίκευση του φόβου και η εσωστρέφεια ανοίγουν το δρόμο

για τέτοιες κατασταλτικές κινήσεις. Αντίθετα, η επιθετική αναρχική δράση είναι η μόνη που μπορεί να αντιμετωπίσει τον εχθρό σε όλα τα πεδία, πολιτικό, ιδεολογικό, οργανωτικό, στρατιωτικό.

Εδώ τελειώνει η αναφορά μου σε γεγονότα της δικογραφίας και συνεχίζω την πολιτική μου τοποθέτηση.

Από το Σεπτέμβρη του '09 που εκδόθηκε ένταλμα σύλληψής μου, επέλεξα να περάσω στην παρανομία. Αυτό είναι ένα δίλημμα που μπορεί να αντιμετωπίσει κάθε άνθρωπος που εντάσσει τον εαυτό του στο στρατόπεδο της επανάστασης, και κάθε άνθρωπος απαντάει διαφορετικά, ακόμα και ο ίδιος άνθρωπος μπορεί να απαντήσει διαφορετικά σε διαφορετικές στιγμές της ζωής του.

Η δική μου απόφαση ήταν συνδυασμός της αναρχικής πολιτικής μου αντίληψης, καθώς δεν ήμουν διατεθειμένος να αφεθώ οικειοθελώς στην κρίση των δικαστικών λακέδων, και μιας αγάπης για την ελευθερία. Μάλιστα, όταν το σκέφτομαι πιο ψυχρά, συμπεραίνω ότι αυτή η ενστικτώδης τάση για τη γλυκιά αίσθηση της ελευθερίας, είναι ακόμα πιο έντονη από την πολιτική μου απόφαση να μην παραδοθώ.

Με αυτήν την επιλογή και με τη γενικότερη εχθρική μου στάση απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο σχετίζονται και τα ευρήματα (οπλισμός, πλαστά έγγραφα, οικήματα) που μου αποδίδονται.

Η φυγοδικία είναι μια επιλογή που έχει στηριχτεί στο διάβα της ιστορίας από χιλιάδες επαναστάτες, και σε ότι με αφορά, συνεχίζω να τη στηρίζω τόσο σε πολιτικό, όσο και σε συναισθηματικό επίπεδο, για οποιονδήποτε άνθρωπο είναι αποφασισμένος να διατηρήσει ή να ξανά αποκτήσει την ελευθερία του. Όταν μάλιστα έχει και πολιτικό κίνητρο, είναι μια ακόμα επιλογή αγώνα, μια πολεμική επιλογή, και ως τέτοια χρειάζεται να την υπερασπίζονται οι επαναστάτες.

Η επιλογή της παρανομίας έχει μεγάλο κόστος για κάθε άνθρωπο, καθώς αποχωρίζεται βίαια όλα τα αγαπημένα του πρόσωπα, διακόπτει τις σχέσεις του, και οι επαφές του είναι πολύ επλεκτικές. Για κάποιο πολιτικό υποκείμενο η επιλογή αυτή βαραίνει ακόμα πιο πολύ, καθώς απομακρύνεται από τις ευρύτερες κοινωνικές/πολιτικές ζυμώσεις σε μεγάλο βαθμό, και η αλληλεπίδραση με πολλούς συντρόφους περιορίζεται εξαιρετικά.

Σε αυτή τη συνθήκη η αντιπαράθεση με τους κρατικούς μηχανισμούς παίρνει αποκλειστικά στρατιωτικό χαρακτήρα, πεδίο που το κράτος έχει το πάνω χέρι.

Όλα αυτά βέβαια εξισορροπούνται από την ελευθερία κινήσεων που αποκτάς όταν κινήσαι αόρατος από τους μηχανισμούς καταστολής.

Η ικανοποίηση να κινείσαι χωρίς ταυτότητα, χωρίς τίποτα να σε συνδέει με τις υφιστάμενες διαμεσολαβημένες κοινωνικές σχέσεις, είναι κάτι το απεριγράπτο. Μπορώ να πω ανεπιφύλακτα πως το διάστημα που ήμουν στην παρανομία ήταν οι πιο ελεύθερες μέρες της ζωής μου.

Ο Ν.187 κατονομάζει ως εγκληματικές οργανώσεις “δομημένες ομάδες από 3 ή παραπάνω άτομα, με διακριτούς ρόλους και διαρκή δράση με σκοπό τη διάπραξη κάποιων αδικημάτων, και μέλη όσους με ελεύθερη βούληση υποτάσσουν τη θέλησή τους στους σκοπούς της οργάνωσης”.

Πολύ απλά, λοιπόν, εγκληματικές οργανώσεις είναι:

- Οι τραπεζικοί όμιλοι, οι χρηματιστηριακές εταιρείες, οίκοι επενδύσεων, πολυεθνικές βιομηχανικές, και άλλες, και μέλη τους όσοι με οποιονδήποτε τρόπο συνεισφέρουν στην ομαλή λειτουργία αυτών των ιδρυμάτων.

Κατηγορούνται για: Χιλιάδες ανθρωποκτονίες κατά συρροή, κατ' εξακολούθηση και κατά συναυτουργία, ληστείες, απάτες, εκβιασμούς, υποθήκευση και καταστροφή του μέλλοντος των επόμενων γενεών και ερημοποίηση ολόκληρων γεωγραφικών περιοχών.

- Οι κάθε απόχρωσης πολιτικοί και σύμβουλοι – αυλοκόλακες τους, που αναλαμβάνουν τη διαχείριση των κερδών της προηγούμενης εγκληματικής οργάνωσης.

Κατηγορούνται για: Χιλιάδες ανθρωποκτονίες κατά συρροή, κατ' εξακολούθηση και κατά συναυτουργία, ληστείες, απάτες, εκβιασμούς, υποθήκευση και καταστροφή του μέλλοντος των επόμενων γενεών.

- Οι ένστολοι φονιάδες των ένοπλων δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας, οι οποίοι εξασφαλίζουν στις δύο προηγούμενες εγκληματικές οργανώσεις την ισχύ επιβολής τους πάνω στους υπόλοιπους ανθρώπους και είναι επιφορτισμένοι να καταστέλλουν κάθε προσπάθεια αντίστασης.

Κατηγορούνται για: Χιλιάδες ανθρωποκτονίες κατά συρροή, κατ' εξακολούθηση και κατά συναυτουργία, βασανισμούς και βιασμούς στα αστυνομικά τμήματα, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, στα σύνορα χερσαία και θαλάσσια, στους δρόμους, ληστείες, εκβιασμούς και εμπόριο ναρκωτικών και ανθρώπων.

- Το δικαστικό σώμα που αναλαμβάνει την τιμωρία όποιου εναντιώνεται στις επιταγές των τριών πρώτων εγκληματικών οργανώσεων και κάθε δικαστής, εισαγγελέας και λοιπό προσωπικό που το στελεχώνει.

Κατηγορούνται για: Χιλιάδες απαγωγές ανθρώπων που τους θάβουν στις φυλακές, ανθρωποκτονίες κατά συρροή, κατ' εξακολούθηση και κατά συναυτουργία που συμβαίνουν στις φυλακές, ληστείες και εκβιασμούς.

- Το σωφρονιστικό σώμα και κάθε διευθυντής, ανθρωποφύλακας και λοιπό προσωπικό που κατ' οποιονδήποτε τρόπο συνεισφέρουν στην ομαλή λειτουργία του πιο απάνθρωπου θεσμού της αστικής δημοκρατίας.

Κατηγορούνται για: Δεκάδες ανθρωποκτονίες κάθε χρόνο, βασανισμούς, εκβιασμούς και εμπόριο ναρκωτικών.

- Το σύμπλεγμα των ΜΜΕ από τους καναλάρχες, ως τον τελευταίο δημοσιογράφο που παρέχει κάλυψη σε όλες τις παραπάνω εγκληματικές οργανώσεις, συνεργώντας στα προαναφερόμενα εγκλήματα.

Όλες οι παραπάνω εγκληματικές οργανώσεις έχουν ιεραρχική δομή και διαρκή δράση. Δρώντας συντονισμένα και από κοινού λειτούργησαν αποδεδειγμένα με τρόπο, σε έκταση και υπό συνθήκες που έβλαψαν σοβαρά τη χώρα και τον πληθυσμό της.

Συντρέχει, λοιπόν, σοβαρότατος λόγος εφαρμογής του Ν.187Α .

Αυτές είναι οι πραγματικές τρομοκρατικές οργανώσεις και αυτές είναι οι κατηγορίες που τους αποδίδονται. Από εκεί εκπορεύεται ο τρόμος και όχι από όσους επιλέγουν να επιτεθούν με οποιονδήποτε τρόπο σε αυτές. Αυτές δικάζονται κάθε μέρα από επαναστάτες σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης. Αυτές θα καταδικαστούν ολοκληρωτικά, όταν η πρότερη κοινωνική απάθεια

μετουσιωθεί σε οργισμένη συνείδηση και οργανωτικότητα.

Μην ανησυχείτε όμως, κύριοι δικαστές και λοιπά μέλη των υπόλοιπων τρομοκρατικών οργανώσεων. Εσείς δε θα δικαστείτε τελικά με το δικό σας σάπιο νομικό κώδικα, αλλά με τον κώδικα που επιτάσσει η εξεγερμένη ανθρώπινη αξιοπρέπεια απέναντι στους δυνάστες.

Έχει γίνει εδώ και χρόνια αντιληπτό και στον ελλαδικό χώρο πως το κεφάλαιο αναδιαρθρώνει το κράτος προς μια πιο συγκεντρωτική μορφή, που μπορεί να εγγυηθεί τη συνέχιση της κερδοφορίας του, τόσο σε εγχώριο, όσο και σε διεθνές επίπεδο. Γι' αυτό το λόγο το κράτος θωρακίζεται πολιτικά, τεχνολογικά, νομικά, στρατιωτικά και ιδεολογικά.

Το σύστημα προσπαθεί να ξεπεράσει τις αντιφάσεις του και να οργανωθεί σε ένα πιο αναβαθμισμένο οργανωτικά επίπεδο. Όσοι αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας ως επαναστάτες χρειάζεται να αναδείξουμε και να οξύνουμε τις αντιφάσεις του, να οργανωθούμε και να επιτεθούμε σε όλα τα επίπεδα.

Εκεί που το καθεστώς μιλάει για κρίση, εμείς μπορούμε να θέσουμε ακόμα μια φορά το ζήτημα της επανάστασης.

Το ξεπέρασμα της κρίσης επιδέχεται μόνο ολοκληρωμένης απάντησης.

Την καταστροφή κάθε εξουσίας του κράτους και του κεφαλαίου στις ζωές μας. Την αναρχία.

Σε όλη την πολιτική μου τοποθέτηση απέφυγα να μιλήσω με όρους αθωότητας ή ενοχής. Είμαι αναρχικός και δε με ενδιαφέρει να μπω σε αυτή τη διαδικασία. Θεωρώ ότι τέτοιες δίκες δεν ενδιαφέρουν για τις νομικές τους συνέπειες, αλλά για τις ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές τους προεκτάσεις.

Τόσο σε δημόσια κείμενα, όσο και σε αυτό το δικαστήριο, έχω δηλώσει ότι δεν είμαι μέλος της Σ.Π.Φ. Σαν αναρχικός όμως θα είμαι συνειδητά ένοχος, περήφανος για την ενοχή μου, και θα την υπερασπίζομαι, αν αυτή η ενοχή αφορά στη στράτευσή μου στον αναρχικό χώρο και την επιθετική μου στάση απέναντι στην κυριαρχία.

Γι' αυτό και θεωρώ αναρμόδιο αυτό το δικαστήριο να με δικάσει, να δικάσει κάθε επαναστατική δράση. Όπως η καταπίεση, η παραίτηση, η εξουσιαστική παράνοια, η διαμεσολάβηση δε χωράνε στις δικαστικές αίθουσες, έτσι δε χωράνε η αντίσταση, η αξιοπρέπεια, η αλληλεγγύη.

Είναι κοινωνικές σχέσεις, κρίνονται και κρίνουν κάθε στιγμή.

Τελειώνοντας την πολιτική μου τοποθέτηση διευκρινίζω ότι δε θα δεχτώ καμία ερώτηση από την έδρα. Δεν επιθυμώ να ανοίξω κανένα διάλογο με εκπροσώπους δικαστικής εξουσίας, όπως σε όλη τη διάρκεια της διαδικασίας απέφυγα να απαντήσω επισταμένα στα σχόλια της προέδρου και του εισαγγελέα.

Κρατώ τις τελευταίες γραμμές για τον φίλο και σύντροφο Κώστα Σακκά, με τον οποίον μοιραστήκαμε την παρανομία, τη φυλακή κι ένα μέρος αυτής της δίκης.

Το φίλο και σύντροφο που πάλεψε κόντρα σε όλες τις πιθανότητες εναντίον στον αστυνομοδικαστικό ολοκληρωτισμό και ο αγώνας του ενέπνευσε ένα πολύμορφο κίνημα αλληλεγγύης. Το φίλο και σύντροφο που επιμένει να διεκδικεί την τόσο δύσκολα κερδισμένη ελευθερία του.

Συνεχίζουμε...

“Μέχρι το τέλος, μέχρι τη νίκη...”